

Milí přátelé,

kterým je adresován „Dopis nemocným“. Dostává se Vám do rukou v adventu, krásném období, se kterým máme spojenou řadu vzpomínek na roráty, na vánoční přípravy, na těšení se z obdarování našich blízkých.

Advent v současné době a současně i naší společnosti bohužel trpí jistým druhem komerčního zamoření a hrozí mu, že bude změněn jeho původní duch, který se vyznačuje usebraností, střízlivostí, radostí nikoli vnější, ale vnitřní.

Chtěl bych Vám i sobě popřát, abychom si nenechali ducha adventu vzít a prožívali toto období s adventní postavou – Pannou Marií. Abychom šli vstříc Pánu, který nám jde naproti, dívali se na něj, naslouchali mu, otevírali mu své nitro, aby se i v nás mohlo Slovo stát tělem.

Právě vtělením, inkarnací, vánočním tajemstvím, vstupem do lidských dějin Ježíš zachránil a vykoupil svět. Na svém těle pak nesl utrpení, kterému dal vykupitelský smysl.

Drazí nemocní, sestry a bratři, kteří se snažíte nést své břímě v Ježíšově stylu a modlíte se. Děkujeme Vám za to, že pomáháte proměňovat tento náš svět v Boží království a stáváte se tak důležitými pro životy bližních, kteří jsou angažováni v jiných oblastech života.

Ať Vás Pán naplní pravou adventní radostí.

+ *Josef Kajnek, pomocný biskup*

Advent 2012

V listu sv. Pavla Soluňanům čteme: „Bratři, jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu a jak i žijete, prosíme vás a napomínáme, ať v tom vynikáte ještě víc.“

Věrnost Bohu není jen zárukou spokojenějšího a pohodlnějšího života. Pomáhá nám, jak se v chápání smyslu života dostat hlouběji a dál. Bůh udělal, co bylo na něm. My máme na jeho velkodušnost a lásku odpovědět, jak nejlépe umíme. Tato odpověď má mít stále větší gradaci směrem k pravdě, spravedlnosti a lásce.

Co to konkrétně znamená? Jaké možnosti pro uskutečňování Božího království nám nabízí advent? Dává nám vůbec prostor projevit se v tomto světě víc po křesťansku?

Každý den máme řadu příležitostí k novému začátku. Síla a kouzlo začátku spočívá v odvaze prožít tento den, tuto událost, toto setkání, svou práci i povinnosti lépe, než tomu bylo včera. Můžeme ukázat bohatství svého srdce víc v duchu a v pravdě.

Říká se, že „opakování je matka moudrosti“. Nejedná se pouze o pravidlo úspěšného studenta. Repetice znamená v hudební skladbě opakovat ještě jednou určitou pasáž. Měla by zaznít znovu a snad i lépe. Trvalé přátelství nevzniká z jediného podání ruky. Ani šťastné manželství se neprojevuje v plnosti po jednom dni prožitém v upřímné lásce.

Jak se člověk osvědčí v adventní naději? Tím, že umí své naděje projevit i tam, kde už lidské naděje pohasínají.

Tradice křesťanského adventu vyrostly z událostí dějin. Nejsou jen přenášením informací o tom, co kdysi bylo. Jsou vyjádřením stále přítomného rozhodnutí Boha ve vztahu k člověku, dějinám a ke všemu, co tvoří náš život. Bůh vyslovil své „ano“ k člověku, světu i dějinám už tím, že svět i člověka stvořil a že se o něj otcovsky stará. Tato láska postupem dějin neochabla. Poznáváme, že její síla se ještě víc projevuje

tam, kde lidé chtějí ukázat sílu svého myšlení, schopností i přání ve svých sobeckých zájmech a ve stálém soupeření, které staví člověka proti člověku, národ proti národu, civilizaci proti civilizaci.

Advent je pozváním k naslouchání Božímu slovu a k důkladnější reflexi našich postojů, vztahů i životních ambicí. Člověk tak má příležitost v usebranosti připravovat se na nejkrásnější svátky v roce – Vánoce. Můžeme v blízkosti Boha zahlédnout nové skutečnosti, které nám v uspěchanosti dnešního světa dosud unikaly. Bůh si přeje, abychom prožívali svůj život ve světle pravdy, plné pravdy. K tomu jsme byli stvořeni a po tom touží naše srdce. Člověk totiž nemůže popřít sám sebe.

Přejme sobě i druhým požehnaný advent, ať nám známý zpěv této doby „Rosu dejte, nebesa, shůry“ pomůže očekávat to, co pro nás i letos Bůh ve své lásce připravuje.

Mons. Josef Socha

(Český rozhlas Hradec Králové, Slovo na neděli o 1. neděli adventní)

Do Fatimy se jezdí za uzdravením víry

V Evropě máme několik mimořádných mariánských poutních míst. Asi nejznámější jsou Lurdy, kam putujeme nejčastěji za uzdravením těla. Nám méně dostupná portugalská Fatima, kterou jsem měl možnost v listopadu navštívit, má úplně jinou atmosféru. Do údolí Cova da Iria, kde se Panna Maria opakovaně zjevila třem malým pasáčkům ovcí, se jezdí hlavně za uzdravením víry a duše. Atmosféra je zde proto trochu jiná než v Lurdech – tišší, usebranější.

Fatimu jsem navštívil spolu s českou delegací, která přijela na valnou hromadu Světového apoštolátu Fatima. Toto hnutí, které se snaží připomínat a oživovat poselství Fatimy, dnes působí na všech kontinentech, ve 110 zemích světa. U nás se soustředí kolem Českomoravské Fatimy Koclířov, tedy v naší diecézi, pod vedením P. Pavla Dokládala.

Z každé země přijeli na valnou hromadu dva delegáti a několik pozorovatelů. Já jsem měl právě roli pozorovatele, ale jako biskup jsem byl často pozván, abych promluvil nebo zahájil některá setkání modlitbou. Největším zážitkem pro mě byla hlavní mše svatá u kaple Zjevení, kterou jsem mohl sloužit jako hlavní celebrant, protože právě na Čechy tentokrát vyšla její příprava.

Poselství Fatimy bych shrnul jako připomenutí od Panny Marie, že všechny dary potřebné ke spáse nám byly dány, máme je na dosah ruky, ale mnohdy je nevyužíváme, chodíme kolem nich bez povšimnutí. Panna Maria nám ve Fatimě připomíná, že radostnou zvěst Evangelia musíme uchopit, a ukazuje nám prostředky, které k tomu máme využít – vyhýbat se příležitostí ke hříchu, konat pokání za hříchy své i druhých, projevovat úctu k Eucharistii, ke svátostem, najít si čas na adoraci a modlitbu. Jedním z nejsilnějších připomenutí Fatimy je důležitost modlitby růžence, kterou Panna Maria mnohokrát zdůrazňovala, stejně jako úctu k Neposkvrněnému srdci Mariinu, jemuž je třeba zasvětit svět.

Nezapomínejme na tato poselství Fatimy a začněme je uvádět do svého okolí ještě dnes. Třeba právě modlitbou růžence, na kterou si můžeme najít čas, kdekoliv právě jsme.

Váš biskup

Zprávy z diecéze

V sobotu 17. listopadu sloužil pan biskup Jan Vokál v katedrále Sv. Ducha u příležitosti 23. výročí sametové revoluce requiem za oběti totalitních režimů. Připomínali jsme si události, které nám otevřely cestu k náboženské, politické, společenské svobodě. Svoboda, demokracie, možnost cestovat

do zahraničí, to jsou dary svobody. Svoboda má však i požadavky. I o těch je třeba hovořit a je třeba je i respektovat. Člověk může dar svobody rozvíjet ve společenství s Bohem mnohem rychleji, odvážněji a k většímu prospěchu sebe i druhých. Bohoslužby se zúčastnili primátor Hradce Králové MUDr. Zdeněk Fink, rektor univerzity prof. RNDr. Josef Hynek, MBA, Ph.D., náměstek ministra práce a sociálních věcí ing. David Kafka.

Otec biskup Jan s generálním vikářem Mons. Sochou navštívili 14. a 15. listopadu St. Pölten. Biskup této dolnorakouské diecéze finančně i ideově pomáhal naší Královéhradecké diecézi hned po roce 1989. Touto návštěvou chtěl pan biskup Jan nejen poznat diecézi, která nám nezištně pomáhala, ale i vyjádřit současnému biskupovi, jeho spolupracovníkům a tím i celé diecézi vděčnost. Rekonstrukci biskupské rezidence mohl otec arcibiskup Karel Otčenášek uskutečnit jen díky této pomoci.

V pondělí 26. listopadu se uskutečnil v katedrále v Hradci Králové kněžský den. Se svým biskupem se sešla většina kléru diecéze. Společná mše svatá s biskupem je pro kněze vždy příležitostí hlouběji prožít společenství víry, bratrství a služby. Po mši svaté pokračoval kněžský den v Novém Adalbertinu přednáškou prof. Pavla Ambrose z teologické fakulty v Olomouci. Téma přednášky bylo Kultura a životní styl křesťana jako tvořivé menšiny. Kněží potřebují společenství s biskupem, aby měli stále na paměti, že církve je společenství služebné a hierarchické. Jen v tomto vzájemném spojení – biskupa s kněžími a kněží mezi sebou navzájem – jsou jejich pastorační aktivity požehnané.

JS

***

Svědectví – Korunka k Božímu milosrdenství

Byla jsem pověřena k vydání svědectví.

Moje kamarádka Květa v březnu tohoto roku onemocněla rakovinou jícnu. Na studiích jsme spolu trávily každý den, ale když jsme se obě vdaly, přerušily jsme na určitý čas dříve časté návštěvy. Když nám oběma odrostly děti, obnovily jsme náš vztah. Rády jsme zašly do kavárny nebo jely spolu na dovolenou. O prázdninách jsem Květě volala, kam letos pojedeme. Ještě jsem se jí nestačila zeptat, když mi řekla, že je v nemocnici a čeká na čtvrtou chemoterapii. Svou nemoc tajila. Rozhodla jsem se ji hned v nemocnici navštívit. Byla plna rozhořčení, že jí nechtějí chemoterapii dát. Prý se vyskytl problém, a proto musí nejdříve jít na vyšetření plic. Při léčbě ozařováním a při chemoterapii jedla řídkou stravu, protože se jí špatně polykalo, jinak byla vyživována stravou přímo do střev. Měly být svátky Cyrila a Metoděje, potom Jana Husa, a tak se vyšetření posunulo. Květu z nemocnice ale domů nepustili, v nemocnici se sice nic nedělo, ale musela tam zůstat. Následně se jí za to omluvili. Řekla jsem Květě, ať mi zavolá, jak vyšetření dopadlo. Po vyšetření mi z domu volala, že má na plicích vodu a že se proto chemoterapie zatím přerušuje. Chemoterapie nezabrala, nádor se naopak na jícnu zvětšil. Říkala: „Volám ti, protože jsi říkala, ať zavolám, až mi bude těžko. Tak teď volám.“

V pondělí Květa nastoupila léčení na plicním oddělení v Brně v Bohunicích. Hned jsem se za ní zastavila. Měla trubičku zavedenou do plic, aby voda s krví odkapávala do sáčku. Květa měla příznaky metastáze, ale obě jsme doufaly, že se z toho dostane. Přesto jsem Květě řekla: „Možná se z toho dostaneš, ale pokud ne, máš před sebou 2 - 3 měsíce života. Udělej všechno, co je potřeba ještě udělat.“ To jsem tak řekla podle zkušeností. Ale netušila jsem, že má Květa před sebou 5 dní života. Vzpomínaly jsme

na průšvihy, které jsme spolu na studiích dělaly, nadávaly jsme na zdravotnictví, že Květu neoperovali, ani neudělali kontrolní vyšetření, jestli chemoterapie zabírá. Květě ani vlasy nevypadaly. Ukazovala mi fotky dvouročního prvního vnoučete. Květě jsem slíbila, že budu za ní každý druhý den chodit, a tak se střídala s její rodinou. Květa byla silně nevěřící člověk, dalo by se říci, že církev až nenáviděla. Bylo to díky fanatismu jejího bratra, který v domněnku, že dělá dobro, Květě vztah k Bohu zablokoval. Věděla jsem, že nestačí Květu jen navštěvovat, ale je třeba i modlitba. Šla jsem na mši do kostela Sv. Janů – u minoritů a obětovala jsem mši svatou za uzdravení Květy. Po mši jsem chtěla odejít z kostela a moje nohy proti mé vůli jakoby šly někam jinam. Šla jsem za otcem Robertem, jestli by nemohl sloužit mši svatou za mou nevěřící kamarádku. Otec mi poradil, že se mám modlit za Květu Korunku k Božímu milosrdenství. Já moc na tyhle modlitby nejsem, ani jsem nevěřila, že bych mohla modlitbou něco změnit. Ale věřila jsem Otci Robertovi a také jsem si vzpomněla na bratrovu tchyni, že nemohla umřít, ale až se nad ní modlili Korunku k Božímu milosrdenství, tak smířena s Bohem v klidu odešla. Tak jsem si na internetu našla Korunku k Božímu milosrdenství, vytiskla jsem si ji a uložila do kabelky. Při další návštěvě mě Květa prosila, abych jí přinesla šampon, abych jí druhý den umyla vlasy. Květa normálně chodila po pokoji, ale s tyčí, na které byly navěšeny různé pytlíky s léky. Druhý den jsem přinesla šampon, ale Květě se motala hlava, tak z postele nevstala.

Říkala jsem Květě: „Nevím, kdy se to stane, ale pamatuj si, Bůh je jiný než my lidé, je dobrý, já to vím. Kdybys umřela, neboj se ho a jdi za ním.“ Nemělo význam něco jí říkat více, nechtěla jsem, aby měla výčitky svědomí a bála se Boha v okamžiku smrti. Květa byla moc hodný člověk, ochotná každému nezištně pomoci. Bylo vidět, že mně naslouchá.

Když jsem přišla do nemocnice další den, byla na tom Květa hůře. Trubička, která jí byla zavedena do plic, praskla a voda z plic volně vytékala z rány, vsávala se do pyžama a do polštáře. Vody bylo hodně, tak Květa ležela v mokru. Sestřička říkala, že trubičku do plic musí druhý den vyměnit na chirurgii. Lístek s texty k Božímu milosrdenství pořád ležel v kabelce. Druhý den jsem ráno volala Květě, jestli jí tu trubičku už na chirurgii vyměnili. Říkala, že ano, ale její hlas byl přerušovaný, špatně se jí mluvilo. Řekla jsem jí, že se druhý den odpoledne zastavím. Když jsem večer potom s manželem o Květě mluvila, údajně jsem řekla, co když Květa do odpoledne umře, ale já si to nepamatuji. Večer jsem vytáhla z kabelky modlitbu k Božímu milosrdenství, ale byla jsem moc unavená, možná i psychicky, tak jsem hned usnula.

Ráno jsem se rozhodla, že pojedou do nemocnice. Jak jsem tak seděla v autobusu, vytáhla jsem z kabelky modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství a po celou dobu jízdy autobusem i cestou pěšky k nemocnici jsem se tuto modlitbu modlila. Když jsem dorazila do nemocnice, celý pokoj, kde byla Květa, byl vyklizený. Ptala jsem se sestřičky, kde je Květa, ta mi odpověděla, že mě zavede za paní doktorkou. Ta mi řekla, že Květa právě umřela a už tady není. Ptala jsem se, jestli to ví její manžel, ale řekla mi, že právě umřela a že ještě nestačili zavolat. Chtěla jsem jít za Květou, ale paní doktorka říkala, proč, vždyť už nežije. Když jsem jí řekla, že se chci nad ní modlit, tak mě k ní odvedla. Byla hned u vchodu v nevládném pokojíku zahalena celá plachtou. Neměla jsem odvahu plachtu odhalovat, ale nějak jsem vnímala, že mě Květa slyší. Položila jsem jednu ruku přes plachtu jí na čelo a druhou na sepnuté ruce. Krev z boku jí prosakovala přes plachtu. Květa byla úplně teplá. Ještě dvě hodiny jsem takto u Květy seděla a modlila se Korunku k Božímu milosrdenství. Uvědomila jsem si, že během mé modlitby v autobusu Květa právě umírala. Připomínala jsem Bohu dobré skutky Květy a děkovala jsem jí za všechno, co pro mě v životě udělala. Potom jsem odešla.

Když byl pohřeb – kremace, šla jsem se podívat na Květu v rakvi. Její maminka, ani bratr raději nechtěli. Maminka má 86 let. U rakve byl manžel a její dvě děti. Květa měla ztrhanou tvář, musela projít bojem. Ve svých 60 letech vypadala jak 90letá stařenka. Pořád se mi ten obraz vracel, naháněl mi hrůzu a vyčerpával mě. Napadlo mě, že bych měla jít za knězem, aby se nade mnou modlil za vnitřní uzdravení a osvobození. Bylo mně jasné, že ta hrůza pramení ze zlého ducha, že se mně chce mstít za modlitbu Korunky Božího milosrdenství. Jako by mi říkal: „Květa byla už skoro moje a tys mi ji modlitbou vytrhla, budu se ti mstít.“

V říjnu na první pátek jsem byla v kostele sv. Tomáše na večerních modlitbách chval společenství Emanuel. Tento den byl svátek sv. Faustiny. Při adoraci, skrze vystavenou Svátost oltární, jsem dostala poznání. Slyšela jsem Květin hlas: „Děkuji ti za tvou službu, dnešního dne jsem byla spasena, chtěla jsem žít, ale už nebyly dny. Vydej o tom svědectví.“

Tak činím.

Měla jsem slzy v očích, byla jsem též osvobozena od hrůz, kterými mě zlý duch trápil.

Amen.

Svědectví p. Marie z Brna nám poskytl P. Josef Koláček SJ

Milí přátelé,

opět máme za sebou jeden rok – adventem začínáme počítat nový církevní liturgický rok. Jako děti jsme se těšily na svátek svatého Martina. Ten měl přijet „na bílém koni“ a také to tak většinou bývalo, začátek zimy rozhodil svou sněhovou přikrývkou. Letos si svatý Martin nejdříve přispíšil, osedlal si svého bílého koníka o několik týdnů dříve. A když potom jeho svátek skutečně přišel, stal se z bílé přikrývky bílý závoj. Měli jsme zde několik dní s pěkně hustou mlhou. Sněhová nadílka však přišla nečekaně brzy a stála za to, jen kdyby ji byl po dvou dnech nespláchl déšť. Od té doby se počasí střídalo, až teprve konec listopadu přinesl opravdu první sníh. Teď jsou tedy už přede dveřmi Vánoce. Slavnost Krista Krále otevírá dokořán advent, dobu přípravy na příchod Vykupitele. Její mohutná liturgie – a vůbec všechny texty mše svaté v poslední době před ní a po ní jako kdyby nijak neříkaly, že přichází čas, kdy nám bude představovat Spasitele jako líbezné Děťátko v náručí Matky a ochraně statečného Pěstouna. Spíše slyšíme o výstrahách z vidění apoštola Jana, abychom nezapomínali, že Bůh, třebaže je náš milující Otec, je také spravedlivý a jeho láska není láska „rozmazlující“. Myslím, že nás spíše vybízí, abychom připravili své srdce skutky, k nimž právě svatý Jan pobádá; skutky lásky k Bohu a skutky lásky k potřebným bratřím a sestrám – a denně vidíme kolem sebe mnoho a mnoho možností. Ať už nám věda a technika představuje stále nové vymoženosti, přece se dosud nepodařilo – a jistě ani nikdy nepodaří – odstranit ze světa bolest a utrpení. Nemůžeme od nich našim bližním pomoci, ale někdy stačí už jen „být nablízku“ k jejich zmírnění. Často však na to zapomínáme pro své vlastní starosti, a přiznejme si, že i ze své nevíšivosti a lhostejnosti. A právě advent by nás mohl znovu nasměrovat na cestu lásky k Bohu i bližnímu.

V posledním dopise jsem se vám snažila představit P. Františka Reinische, který svou lásku k Bohu dovedl až k nejvyššímu vrcholu, k oběti života. Ale co jsem už trochu nastínila o jeho životě, ukazuje, že byl právě takovým člověkem jako každý jiný, že měl svou vášeň, již dokonce téměř podlehl a vzchopit se mu pořádně dalo „zabrat“. Dnes tedy pokračování...

Během noviciátu se mladý kněz snažil hlouběji poznat život a dílo ctihodného Vincence Pallottiho, zakladatele kongregace, do níž vstoupil (V.P. byl svatořečen před padesáti lety). Jeho myšlenky ho uchvátily. Bylo by však vůbec možné dosáhnout tak vysokých ideálů? Musela by tu být cesta, ale jak ji najít? A František skutečně hledal. Dva roky noviciátu a další studium bylo pro něho dobou duchovního rozkvětu. Složil první sliby a pak ještě dokončoval čtvrtý rok teologie. V létě 1933 byl přeložen do provincialátu ve Friedbergu. Právě tam se mu dostal do ruky časopis schönstattských kněží „Sal terrae“ – „Sůl země“. To byl pro něho zcela zásadní objev, nový svět. Tady našel to, co hledal. To je přece apoštolát, jaký si představoval ctihodný zakladatel! Ale jak jej uskutečnit, v tom si nevěděl rady.

21. srpna 1934 mohl navštívit Schönstatt. Byl to den, kdy byly slavnostně převezeny ostatky dvou z prvních sodálů zakladatelské generace, aby byly pohřbeny za kapličkou. Tito mladí chlapci, skoro ještě děti, si v hrubém vojenském prostředí a k tomu v hrůzách války dokázali nejen udržet své ideály, ale získat pro ně i druhé. Je tedy skutečně možné tak žít! Františkovo nadšení však muselo být ještě perně prověřeno. Přispělo k tomu i to, že byl představenými několikrát přeložen – hlavním důvodem pravděpodobně bylo jeho statečné vystupování. Nacismu, který se rychle dostával k moci, překážel každý, kdo s ním nesouhlasil a v první řadě to byli kněží. I František začal být sledován gestapem. Brzy dostal zákaz kázání v celém Německu a šikana se stále stupňovala. Také ho však stále pronásledovala jeho kuřácká vášeň, kterou ne a nedokázal trvale překonat. Byly to rány ze všech stran. Někdy se mu zdálo nemožné zůstat věrný. V době vrcholné tísně byl v listopadu 1938 přeložen do Schönstattu. Zde se naplno rozhořela jeho láska k Panně Marii. V její kapličce našel svůj trvalý duchovní domov a v důvěře se jí zcela zasvětil. U ní našel cestu k uskutečnění myšlenky světového apoštolátu Vincence Pallottiho, která ho tak uchvátila, že jí chtěl dát všechny své síly. Přijal úkol vedení schönstattského díla mužů a s celým nasazením se mu věnoval. V Pateru Kentenichovi, zakladateli hnutí, poznal kněze, který ho dokáže dokonale pochopit a jemuž může zcela důvěřovat. A takovou oporu teď bude P. František nejvyšší měrou potřebovat...

Začíná válka. Mladý kněz je si vědom, že také on bude brzy povolán do zbraně. Jeho situace je však jiná než situace chlapců, oněch bývalých sodálů, u jejichž hrobu za kapličkou teď denně stává. Každý voják je povinen složit přísahu věrnosti své vlasti. K ní se však nyní ještě váže věrnost jejímu současnému představiteli, jímž je „Vůdce“, Adolf Hitler... To je člověk, kterého František pokládá za vyloženého zločince, vraha, který má na svědomí životy milionů lidí padlých ve válce, ubitých v koncentračních táborech, vražděných židovských občanů a další hrůzy! Jemu by měl přísahat věrnost? Ať o tom uvažuje jak chce, cítí, že to nikdy nedokáže. Zároveň je mu jasné: odmítnutí přísahy znamená rozsudek smrti! František se radí se spolubratry – mladí mají také nastoupit službu. Všichni jsou zajedno v tom, že vynucená přísaha je neplatná. A ve válce na frontě je kněze tolik zapotřebí! Půjde sám jediný proti proudu? František se rozjede domů. Tatínek pro něj byl platnou autoritou: co mu řekne dnes? Když se znenadání objevil, poznali rodiče, že jde o vážnou věc. Dlouho do noci s otcem debatovali – jak to bylo pro tatínka těžké, když v otázce života a smrti musel říci, že se svým synem souhlasí! Druhý den šel s maminkou na hřbitov, cítil, že je to vlastně loučení. Modlili se spolu křížovou cestu. Před křížem při dvanáctém zastavení ji František objal: „Maminko, dovedla byste také stát pod křížem?“ Jako kdyby jí stiskla srdce ledová ruka. Tak tedy přece! Pochopila. Po chvíli mlčení zašeptala:

„Dovedla, Františku, kdyby mi Pán Bůh dal sílu!“

Rodiče tedy vědí, oč jde. Ale oni jediní jsou s ním zajedno, ostatní všichni budou jeho rozhodnutí pokládat za nesmysl, přemrštěnost. Co jiného to ostatně je – mladý člověk se chce dobrovolně nechat odsoudit k smrti? Jen jeden tady ještě je, jehož mínění bude pro Františka rozhodující, jeho duchovní otec, kterému nejvíc důvěřuje, Pater Kentenich. Když mu jeho spolubratr svěřil své tápání, věděl, co může jeho rada znamenat, třeba i pro další. Proto pečlivě rozmýšlel svá slova, než odpověděl:

„To, co vám říkám, se v žádném případě nesmí brát jako všeobecné doporučení. Musíte velmi vážně před Bohem zvažovat. Někdy nesmíme dát na žádné vnější rady a musíme se řídit jen tím, co nám důrazně říká naše vlastní svědomí, to bývá v tom případě hlas Boží.“

Přišel očekávaný obávaný den. Prvního března 1941 dostal P. František povolávací rozkaz. Záměrně se dostavil ke své setnině o den později a hned při nástupu také jasně řekl důvod svého rozhodnutí pro odmítnutí vojenské služby a přísahy. Následující den byl zatčen. Po prvním výslechu byl odeslán do vojenského vězení.

Více než rok trvala vyšetřovací vazba, než byl definitivně vynesena rozsudek smrti. Nedá se vypovědět, co tato doba pro vězně znamenala. František neměl srdce z kamene a prošel s Pánem

Ježíšem smrtelným zápasem v Getsemanech. Jeho osobní zápasy mu ztěžovaly stálé prosby jeho přátel, které ze všech stran na něho doléhaly. Sám jeho biskup mu píše, že ho na kolenou prosí, aby přísahu složil. Právě tak jeho řeholní představení. Otec generální uvažuje, zda by mu to neměl přikázat pod poslušností a s důsledkem vyloučení z kongregace. Byly chvílky, kdy skutečně zaváhal, ale ty byly brzy překonány vnitřní jistotou, že jde správně. Po ohlášení rozsudku smrti byl spoután a v poutech trávil dny i noci. Už jen to si představit... Přitom nebyl zbaven úkladu cely a někdy byl dozorce hrubý, když to se spoutanýma rukama šlo pomalu. Avšak někteří ho litovali a snažili se ho přece přemluvit. Na popud jednoho z nich si napsal žádost, aby mu byla pouta sejmuta a skutečně mu to bylo až do posledních dnů před popravou povoleno. Jako poklad choval obrázek Panny Marie od maminky – na druhé straně na něm našel její slova: „Františku, zůstaň silný.“ Jak silná musela být však i maminka! Odsouzený řeholník si stanovil denní pořádek jako v klášteře a snažil se jej přesně dodržovat. V berlínské věznici, kde čekal na smrt, mu byl oporou vězeňský kaplan Pater Kreutzberg. Nosil mu svaté přijímání, dokonce mu jednou nechal několik sv. hostií v cele, jaká radost a útěcha! Odvážil se i dovolit mu celebrovat. P. Kreutzberg ho přiměl k tomu, aby zapsal své životní vzpomínky, své modlitby, úmysly a úvahy i všechno o svém věznění, takže vznikl cenný doklad o jeho zápase. Čteme v nich zajímavou vzpomínku z 15. července 1942:

„Odpoledne na cestě k armádnímu vyšetřovacímu vězení nastala průtrž mračen a na město sjel přímý, jasně planoucí blesk. Tu mi napadla myšlenka: Kéž archanděl Michael, rytíř Mariin, svrhne satana...“ P. Kreutzberg k tomu dodává, že to nebyla vlastně bouře, ale najednou jako z ničeho nic lijavec a jiskřící oheň s nebe s hroznou ránou, jak ještě nikdy v životě sám nezažil, takže také on si vzpomněl na satana padajícího jako blesk s nebe.

Vynesený rozsudek byl potvrzen. František doufal, že by mohl v nebi pozdravit Pannu Marii o slavnosti jejího Nanebevzetí, ale bylo mu ještě několik dní života přidáno. Když se to dověděl, poznamenal:

„Nevadí, kdo přijde v oktávu, je také hodný.“

Když už stál v popravní kobce před soudcem, který měl potvrdit jeho smrt, řekl mu právník vzrušeně:

„Reinisch, jdete na smrt, protože sám chcete!“

„Jsem si toho vědom, pane doktore,“ odpověděl klidně. O několik minut později už mohl skutečně v nebi pozdravit svou Královnu. Bylo 5 hodin ráno 21. srpna 1942.

Ani rodiče si nesměli vzít urnu s popelem svého syna. Vlastně ani nevěděli, kde je. Přece se to však podařilo zjistit, ale teprve v roce 1947 byl jeho popel převezen do Limburgu a odtud byla pak schránka uložena spolu s pozůstatky P. Eise, který zahynul v koncentračním táboře Dachau, za kapličkou v Schönstattě, vedle hrobů prvních sodálů, kde před lety poprvé mladý kněz stál.

Můžeme se divit, že také nebeská Královna odměňuje svého statečného rytíře? A když i jeho slovo u ní platí a začala se množit vyslyšení prosb na jeho přímluvu, věříme, že také církev jeho hrdinský život a smrt oficiálně uzná a zařadí ho mezi uctívané Boží vyvolené.

Milí přátelé, ti Boží vyvolení byli během svého života často mezi svým okolím, dokonce i mezi svými blízkými, docela „nevyvolení“, obyčejní lidé jako my. Jak se tedy mohli dostat až na tak vysoký stupeň? Je to vlastně jednoduché: po docela malých stupíncích, které nebylo snad ani vidět, ale kterými se pracně vytrvale den po dni dostávali vzhůru. My často nemáme právě tu vytrvalost, a tak potřebujeme nějaké „postrčení“. Určitě nám dobrá vůle nechybí, ale potřebovali bychom často jen tak málo: dívat se lépe kolem sebe. Někdy může jen úplná maličkost – úsměv, dobré slovo, chápavý pohled, povzbuzení – stačit k obrácení celé situace. Zkuste si vzpomenout, co například vám zavinilo něco nepříjemného, co vás potkalo. Třeba přijdete na chybu, ať svou nebo druhého, která byla něčím nepatrným, a přesto jste si ji dlouho pamatovali. A kdo se dovede za své zavinění omluvit...? To všechno jsou ty Boží „návštěvy“, kdy svatý Josef vede k našim dveřím oslíka

s unavenou mladičkou Matkou, pro niž hledá nepatrné místo, kam by mohla položit Děťátko, které už, už přichází na svět. Jak se pak zpětně nedá napravit naše odmítnutí, jak nás to pak dodatečně mrzí! A jak hřeje, když se nám podaří překonat svou pohodlnost a vůbec své sobecké „já“ a dveře srdce otevřít!

Naši milí, kéž byste v adventě aspoň každý den jednou nenechali minout takovou příležitost, která se nabízí a mohli podat Panně Marii svůj dárek pro Ježíška! Nenajdeme nic lepšího, co bychom mohli položit u jesliček. Radost z vykonaného dobra je pak požehnáním – vánočním i do celého nového roku. To vám v naší kapliče BETLÉM přeji a vyprošuji.

Vaše S. M. Mlada

Milí přátelé, je tomu rok, co jsme zasílání Dopisu nemocným obnovili. Těší nás Váš zájem, který dokládají i Vaše dopisy. Vítáme je a těšíme se na další. Jako poděkování za Vaše dopisy a příspěvky Vám posíláme knížečku s adventními úvahami. Biblické meditace na starozákonní texty z Písma napsalo třiadvacet kněží z naší diecéze. Ke každému dni adventu jsou vybrány otázky a odpovědi z Kompendia katechismu katolické církve a úryvky z dokumentu II. vatikánského koncilu Věřoučná konstituce o Božím zjevení Dei verbum. Je to brožura určená k letošnímu adventu v Roce víry, ale věříme, že ji využijete a vrátíte se k ní i v dalších adventních obdobích. Podobný projekt zde byl před 14 lety za působení pana arcibiskupa Karla Otčenáška a víme, že soubor kněžských úvah mají mnozí věřící ve svých knihovnách dodnes uložený a vrací se k němu.

Kdo jste brožurku s názvem **Advent – rorate coeli desuper** (rosu dejte nebesa shůry) neobdrželi a máte o ni zájem, můžete si ji objednat na e-mailové adrese biskupstvi@bihk.cz. K dostání je také v královéhradeckém knihkupectví U katedrály na Velkém náměstí a v nedalekém Diecézním katechetickém centru v Novém Adalbertinu za 23 Kč.

Milí přátelé, věříme, že se s Vámi prostřednictvím našeho Dopisu a Vašich dopisů budeme setkávat i nadále. Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové, e-mail: socha@bihk.cz. Případné příspěvky můžete zasílat na účet č. 1006010044/5500, VS 21003. Pán Bůh odplať!

K následujícímu přání otce biskupa Jana se rádi přidávají všichni, kdo pro Vás Dopisy připravují.

MILÍ PŘÁTELÉ, BRATŘI A SESTRY,

PŘEJI VÁM POŽEHNANÉ PROŽITÍ LETOŠNÍCH VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ, ABY SVĚTLO VYCHÁZEJÍCÍ Z BETLÉMA NAPLNIL VAŠE SRDCE POKOJEM A RADOSTÍ. I TI Z VÁS, KTEŘÍ BUDOU SVÁTKY TRÁVIT ZDÁNLIVĚ V OSAMĚNÍ, AŽ NA SOBĚ BEZPROSTŘEDNĚ POCÍTÍ PŘÍTOMNOST SPOLEČENSTVÍ SVATÉ TROJICE. K TOMU VÁM SPOLU S BISKUPEM JOSEFEM KAJNEKEM A GENERÁLNÍM VIKÁŘEM JOSEFEM SOCHOU ZE SRDCE ŽEHNÁME A SVĚŘUJEME VÁS DO SVÝCH MODLITEB. VYPROŠUJEME VÁM TAKÉ MNOHO SÍLY, ZDRAVÍ A DARŮ DUCHA SVATÉHO DO PŘÍŠTÍHO ROKU.

V KRISTU VÁŠ

BISKUP KRÁLOVÉHRADECKÝ